

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΣΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταίς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἴξω. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΑΥΛΗ—ΦΙΛΗΜΩΝ.

Καταλαμβάνετε λοιπόν ότι αυτή η αυλή παίζει πρόσωπο ιδώ 'Ασιανού δεσπότη; Αί προχθεσιναι άνακαλύψει του κ. Φιλήμωνος εν τῷ Αἰῶνι, ως προέδρου τῆς περι τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως; Βαιτρύπης, ἡδύνατο νά χρησιμεύσωσι δι' ἄλλο δημόσιον ὀλιγώτερον συβαριτικόν ὡς νέφει τὸ ὅποιον μικρὰ παιδία φιλοδώρουσι κάπου τῆς γαλῆς.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ κ. Φιλήμων ὅστις ἄλλοτε ἤστραπτ' ἐβρόντα—τενεκεδένιας πάντοτε βροντάς καὶ ἀστραπὰς πυγολαμπίδος—έναντιον τοῦ θεσμοῦ τῆς Βασιλείας καὶ κάποτε κάποτε τοῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως, τώρα δὲν τολμᾷ ἐκ φόβου ἢ ἐξ αἰδοῦς οὔτε τὸ ὄνομα τῆς αὐλῆς νά ἀναφέρῃ. Ὅπως δῆποτε ἀφίνει τὸν ἀναγνώστην νά τὴν διῶδῃ διὰ τῶν φαιῶν γραμμῶν τοῦ φύλλου του, ὡς βλέπομεν διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τὸν λέοντα τοῦ περιβολιοῦ.

Διὰ τοὺς μὴ ἀναγνώσαντας τὸν Αἰῶνα, ἰδοὺ περι τίνος πρόκειται. Ἡ περι τοῦ καλλωπισμοῦ Ἐπιτροπὴ παρεδέξατο σχέδιον μεταρρυθμίσεως τῆς Πλατείας Συντάγματος ἐπὶ τὸ καλλωπιστικώτερον. Ἐπρόκειτο νά γίνῃ λιθόστρωτον διάζωμα, ἐντὸς δ' αὐτοῦ νά συγκεντροῦται ὁ περίπατος, ν' ἀρθῇ τὸ ἀχαρι νῦν τῆς μουσικῆς σκῆνωμα, νά προσκαθῇ πρὸς τὸν κῆπον ἢ πλατεία, νά γίνουιν νέαι δεινροφυτεῖαι, νά στηθοῦν ἀγάλματα καὶ μνημεῖα—ἐλλειψισπουδαία ἐν γένει ὄλων τῶν Ἀθηναίων, οὔσης τῆς ἀμνημειωτέρας μεταξὺ ὄλων τῶν πρωτεύουσῶν—νά κατασκευασθοῦν πίδακες, νέα διὰ τὴν μουσικὴν ἐξέδρα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα. Ἐν γένει διὰ τῶν βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων αὐτῶν ἢ Πλατεία Συντάγματος ἦ ἀπεξεδύετο τὴν ἀβυσσαλέαν αὐτῆς φυσιογνωμίαν ἥτις τὴν καθιστᾷ ἀληθινὴν Κόλασιν, ὅπου πρὶν τοῦ συρφετοῦ τῶν περιπατούντων οὐδαμοῦ δύναται νά ἀναπαυθῇ ὁ ὀφθαλμὸς, ὅπου οὐχὶ ἀέρα, ἀλλὰ χοῦν ἀναπνέομεν, ὅπου οὔτε κάθισμα διὰ τοὺς μὴ θέλοντας νά λιμνάσουιν εἰς τὰ καφενεῖα ὑπάρχει, οὔτε σκιὰς ὑφ' ἣν νά δροισθῇ τις ἐν στιγμῇ καύσωνος. Οὐδέ τις ἄλλος ὁρος ὅστις νά τὴν προορίζῃ ἰδιαζόντως ὡς κέντρον περιπάτου

καὶ τόπον ψυχαγωγίας. Πηγαίνομεν ἐκεῖ εἰς τὰ τυφλά, διότι πηγαίνομεν καὶ ἄλλοι καὶ γυρίζομεν ὡς ὑπομονητικοὶ ἡμίονοι τὸ μαγγανοπήγαδον τοῦ Συντάγματος φέροντες ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ κάλυμμα τῆς μωρίας.

Ποῖος ἡμπόδισε νά προβῇ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Καλλωπισμοῦ εἰς τὸ Ἔργον τῆς; Ἡ Αὐλὴ. Καὶ τί εἶναι αὐτὴ ἡ αὐλὴ; Εἶναι ὑπουργεῖον, νομαρχία ἢ δημοαρχία; Τίποτε ἐξ ὄλων αὐτῶν εἶναι αὐλὴ. Ἄλλ' ἡ αὐλὴ εἶναι πρᾶγμα ἀψυχον, δὲν ὁμιλεῖ, δὲν διατάσσει, δὲν ἐμποδίζει, δὲν ἀνακατόνεται. Τὸ πολὺ μπορεῖ νά εἶναι ῥυπαρὰ καὶ νά χρειάζεται καθαρίσιν. Ναί, ἀλλ' ἕκαστον τῶν τεσσάρων στοιχείων τῆς λέξεως αὐτῆς εἶναι καὶ εἰς ἄνθρωπος, ὅστις φέρει εἰς τὴν κεφαλὴν του πτερὰ, εἰς τὸ στήθος του ταινίας καὶ εἰς τὰς πτέρνας του πτερισιτῆρας. Ἐκεῖνο τὸ μακρὺ ἄλφα δνομάζεται Καδζηπέτρος τὸ ἀμφίκυρτον ἐκεῖνο ὑψιλὸν καλεῖται Βότσαρης τὸ ἄλλο εἶναι Παπαδιαμαντόπουλος, τὸ ἄλλο λέγεται Γρίβας. Ἀλλὰ τί ἐξουσίαν ἔχουιν αὐτοί; Καμμίαν. Εἶναι ἰδιωτικοὶ θεράποντες τοῦ Βασιλέως. Δὲν ἔχουιν φανεράν δύναμιν οὔτε ἐνδὲς ἀλαταποθηκαρίου. Καὶ ὁμῶς εἶναι μηχανὴ με τὸσφ τεραστίαν δύναμιν ἔκπου ὥστε νά κινῶσιν ὅλον τὸ κράτος. Τοῦλάχιστον ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς Καλαβρύτων ὅ,τι γίνεταί τὸ ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν πιστεύομεν ὅτι ὁ γέρον τοῦ Ἰμνητοῦ τοὺς δίδει αὐτὴν τὴν δύναμιν, παραδεχόμεθα ὅ,τι κάμνουιν τὸ κάμνουιν ἐπ' ὀνόματος τοῦ Βασιλέως.

Ἐπειδὴ πλησιάζουιν αὐτοὶ περισσότερο τὸν Βασιλέα, μανθάνουιν ὅτι πρόκειται νά μεταρρυθμισθῇ ἡ Πλατεία τοῦ Συντάγματος. Πηγαίνομεν εἰς τὸν Φιλήμονα καὶ λέγουιν ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν θέλει νά μεταρρυθμισθῇ. Εἰς ἀπάντησιν ὁ κ. Φιλήμων ἀποκαλύπτεταί ἰδαφιαίως καὶ ἡ Πλατεία δὲν μεταρρυθμιζεται. Φυσικὸν ἦτο ὁ κ. Φιλήμων νά ἀναγκάσῃ τὸν ἀμαρχον ἀκριβῶς διότι εἶπον οἱ ὑπασισταὶ ὅτι δὲν τὸ θέλει ὁ Βασιλεὺς, νά προβῇ ἡμέσως εἰς τὴν μεταρρυθμίσιν αὐτὴν, ἢ νά παραιτηθῇ διαμαρτυρούμενος καὶ λέγων καθαρά ὅτι με τὸ βασιλικὸν αὐτὸ σύστημα δὲν δύναται νά ὑπάρξουιν δημοτικοὶ θεσμοί. Ἄλλ' ὁ κ. Φιλήμων εἶναι ὁ ματαιώτερος τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἀγαπᾷ δὲ τὸν τόπον του ὅσον ἀγαπᾷ ἑαυτόν. Ἡ γενναϊότης του φθάνει μέχρι τοῦ νά

υπερασπισθή τον εαυτόν του, χωρίς να βλάψη όμως και τον άλλον, όταν ο άλλος αυτός δύναται να χρησιμεύσει ποτε ως πηγή της φιλαυτίας του. Φαντασθήτε ξιφμάχον όστις περιορίζεται μόνον ν' αντικρούη τας επιθέσεις του αντιπάλου του χωρίς ν' αντιξίφη αυτός. Θά είπητε ότι ή αύλη δέν επιτίθεται κατά του κ. Φιλήμωνος" επιτίθεται όμως κατά του τόπου και ό κ. Φιλήμων δέν είναι ό αντίπρόσωπος του τόπου ως βουλευτής και ό κηδεμών του ως δημοσιογράφος; 'Εάν εις τον κ. Φιλήμονα εμπιστευθώσι μίαν Κυρίαν και φαύλος τις επιτεθή κατ' αυτής, ό κ. Φιλήμων θά περιορισθή άμονόμενος έαυτού και άφίχνω την γυναικα έμειον εις τήν επίθεσιν του φαύλου; "Όχι βέβαια, διότι ό κ. Φιλήμων είναι άριστά ίππότης ως άτομον. 'Αλλά διατί ίππότης ως άτομον, να είναι ως πολίτης φελάχος; Μήπως εις τήν κατάστασιν εις ήν έφερε τον τόπον ή συνταγματική δουλεία δέν είναι γυνή και ό τόπος και ό άξιοιότες όστι τον αντιπροσωπεύουν δέν όφείλομεν να φερώμεθα ως ίππόται προς πλάσμα άσθενές;

Και τί έφεραν νομίζετε ως λόγον ότι ό Βασιλεύς δέν θέλει τήν μεταρρύθμισιν της Πλατείας; "Ότι εν ταις ημέραις των λεγομένων τελετών δι' ών επανακάμπτει το ευνουχισμένον Βυζάντιον εις τας γελώσας 'Αθήνας μας δέν θά ύπάρχη τόπος εύρύς όπου να σταθμύη εις γραμμην αναπτύξεως το ίππικόν και το πυροβολικόν ενώπιον των όποιων θά παραλαύη ό Βασιλεύς και ή Βασίλισσα. Και ήμεεις θά έλέγομεν ότι ως μόνην αίτίαν άσμένου παραδοχής του μέτρου αυτού της 'Επιτροπής του Καλλωπισμού, ό Βασιλεύς όστι δέν συμπεριπατεί μεθ' ήμών εν τή πλατεία, ταύτην τήν κατάργησιν χώρου διά τοιαύτας επισταθμεύσεις ήδύνατο να έχη. Διότι έπρεπε όχι κάτωθεν, αλλά άνωθεν να δίδωται αύται αι καταργήσεις γελοίων επιδείξεων, αίτινες μας κατέστησαν άλλους 'Ισπανούς, ετίνας κιθαρίζοντες έβρινον άλλοτε εις τας μάχας. "Ανοθεν και όχι κάτωθεν έπρεπε να επέλθη ή διαμαρτύρησις εναντίον αυτής της οικτρής Βυζαντικής παραδόσεως, ήτις τον στρατόν ήμών κατέστησε στρατόν παράτας και μωροπειδείξεων, τους δε άξιωματικούς ήμών να συνεθίσσωσι προς αυτήν τήν έξωτερικόν ματαιότητα, ήτις μόνον εις μωρούς, εις άγρίους και εις άπονενοημένους στέκει.

'Επί τέλους ζητούμεν καθαράς εξηγήσεις παρά του κ. Δημάρχου αν πράγματι άληθεύη ό κ. Φιλήμων ότι ό Βασιλεύς έμποδίζει να καλλωπισθή ή Πλατεία, διότι οι ύπασισταί άφ' έαυτών δέν δύναται τίποτε να έμποδίσωσι, τίποτε να διατάξωσιν.

Λέγομεν δε και εις τον κ. Οικονόμου, τον εμπνευστήν των Νέων 'Ιδεών, αν έχη θάρρος πολιτικόν να μας πη τί σημαίνει αυτός ό κατά της Αύλης ημερήσιος πόλεμος του, τί έννοει αύλήν; Τά εκ Πεντελίου Μάρμαρα ή τους εκ σερπητιών ύπασισταίς, τί φρονεί περί έξουσίας ύπασιστών και πως οι ύπασισταί κατορθώνουν να λύουν έξωτερικά και έσωτερικά ζητήματα.

Καιρός να αποβάλωμεν όλοι τήν προσώπιδα μας.

Καλιθέαν.

Στρατόν δημοκρατικόν ή άριστοκρατικόν θά έχωμεν:

'Ημείς έννοούσαμεν θυμηδώς να διέλθωμεν αυτό το μέτρον του Φρουραρχείου του να μη καταβαίνουσιν οι ύπαξιωματικοί εις το Φάληρον. Μας έφαινετο αυτό καθ' αυτό γελοίον" αλλά και πάλιν γελοίον μας έφαινετο και να άνασκουμποθώμεν εναντίον αυτού δια να κατορθώη να μη στεφώνται του θεάτρου των όλίγοι δεκανεΐς και μερικοί λοχίαί εν άδεία. Τον στρατιωτικόν βίον τον παραδεχόμεθα με όλας του τας άυστηρότητας, μας προξενούν δε φρικτήν άηθίαν σπαθιά και πηλλικία εις τόπον όπου οι πολίται διασκεδάζομεν. 'Εάν οι στρατιώται είναι πολίται, περιττή ή επίδειξις της ιδιαιτέρας στολής των, ήτις καθ' όλου τους διαπραγματευθέντας τά αντικείμενα αυτά συγγραφείς προσβάλλει και μόνον δια της παρουσίας της τους πολίτας. 'Αλλ' εάν είναι μόνον στρατιώται, τότε θεάτρον δι' αυτούς είναι το γυμνάσιον, ό στρατών, ό περίπατος. 'Εσκεπτόμεθα ότι μας έφθανον τόσαι στρατιωτικά στολαί αξιωματικών, και ότι ήτο περιττή ή ποικιλίσι αυτών δια στολών ύπαξιωματικών. Προξενείται δε και το άλλο επίσης πληκτικόν θέαμα. "Ο ύπαξιωματικός όφείλει εις πάσαν εμφάκτιον άνωτέρου να άποστειούται άμέσως και να κάμνη τό σήμα, που δε να γίνωται όλοι αύται αι άηδεις διατυπώσεις εν μέσω των στενών διαδρόμων του θεάτρου και εις τόπον όπου τις έλπίζει όλιγώτερον να πληγή και όλιγώτερον να κεντηθή ή εύθυμία του από σκηνάς κοινωνικας προσβλητικας του αίσθήματος της ανθρωπίνης ίσότητος.

'Αλλ' όπως το διετύπωσαν το θέμα αι Νέαι 'Ιδέαι, το πράγμα αποβαίνει σοβαρώτερον. Κρίνεται φέρ' ειπείν άνάξιον εις τόπον όπου παρίσταται ό Βασιλεύς και συμπαρίστανται και αξιωματικοί να παρευρίσκωνται εκεί τά υποδεϊστερα αυτά όντα τά όποια καλούνται ύπαξιωματικοί. Κατά το αυτό δε φύλλον εις τήν αυτήν κατηγορίαν υποβάλλονται και οι κύριοι άνθυπασπισται, βαθμός καθ' όν το πρώτον άρχεται μορφουμένη ή φιλοτιμία του αξιωματικού. 'Εντεθεν έννοούμεν και ήμεεις να άναγάγωμεν το θέμα εις ύψηλότερον σημείον και να δηλώσωμεν τι περί αυτού φρωούμεν.

"Ο στρατός δια τοιούτων διατάξεων χωρίζεται εις εύγενείς και μη εύγενείς.

"Ο άπλους στρατιώτης προσομοιούται προς κτήνος όπερ πρέπει να μένη εις τήν φάτινην δεχόμενος επί τήν νότων του όλου το βάρος των ύβρεων, των διαταγών, ένίοτε δε τον άξιοτίμον βούρδουλαν των καλώς άνατετραμμένων άνωτέρων του" ό δεκανεΐς και ό λοχίας είναι χυδαίοι δια τους όποιους δέν ύπάρχει εισοδος εις τόπον όπου φοιτώσιν εύγενείς" οι άνθυπασπισται δέν είναι κτήνη, ούτε χυδαίοι, αλλά το πολύ είναι ίπιλοχίαί. "Όλος ό στρατός μεταβάλλεται εις στρατόν άριστοκρατικόν, όπου ίδιον των εύγενών είναι άντι του έμπορίου ή της βιομηχανίας ή τραπεζιτικών επιχειρήσεων να ζητώσι τας λάμψεις της κοινωνικής των θέσεως εις το στάδιον όπου τά μέτωπα τρυγώσι δάφνας πολεμικας" οι στρατιώται τούναντίον είναι δούλοι, τιμήν των θεωρούντες να χύνωσι το αίμά των ύπέρ της τάξεως των εύγενών.

Που γίνεται αυτό; Είς τόπον όστις και εις τας δύο στρατιωτικάς περιόδους του, τήν 'Αρχαίαν δηλαδή και τήν 'Επαναστατικήν, μεταξύ αξιωματικών και στρατιωτών ύπέρ-

ο κληρης ισότης, των πρώτων δεχομένων μάλιστα και υποβουλές παρά των δευτέρων. 'Αναγνώσατε κύριοι αξιωματικοί τους Παραλλήλους του Πλουτάρχου, ίνα ιδήτε εν ποία ίσοτιμία έφείροντο προς τον στρατόν οι άρχαιοι στρατηγοί. 'Ημείς δε είπομεν και άλλοτε ότι ό άπλους στρατιώτης είναι πολλώ ένδοξώτερος του στρατηγού, διότι εκείνος μόν διατρέχει τον κίνδυνον της ζωής του μόνον ύπέρ του καθήκοντος και της τιμής, ένφ οι αξιωματικοί έχουσι προς τφ καθήκοντι και τή τιμή δύο μεγάλα έλατήρια, δόξαν και συμφέρον. 'Εν εξ αυτών ήρκει να σκεπάση το ιδεώδες όπερ στέφει τον άπλούν στρατιώτην, φαντασθήτε τί κάμουν και τά δύο μαζί. Μετρηθήτε κύριοι αξιωματικοί με τους ύφ' ύμας στρατιώται" ως άνθρωποι διαφέρετε; Δέν πιστεύομεν να έχητε περισσότερους των δύο οφθαλμών ή των δύο ποδών, αν και πολλών εκ των γερόντων αξιωματικών, των όποιων ή θέα έμποiei φρικην πρό της ιδέας του πολέμου, έχουν τόσον κλονουμένους εκ βηματισμών ή γήρατος πόδας ως να ήσαν άποδες. 'Ως πολίται, ό θεμελιώδης νόμος διαγορεύει όλου ίσους" ως στρατιώται δέν είθε ό διδάσκαλοι προς μαθητάς είμη μόνον προς τους νεοσυλλέκτους" προς τους άπογυμνασθέντας όμως στρατιώτας είθε άπλοι συνέργαται. 'Εάν οεις διευθύνετε, αύτοι πολεμούσιν. Νομίζετε δε ότι ή διεύθυνσις αυτή είναι τόσον δύσκολος, ώστε να μη δύναται να τήν κάμωσι και λοχίαί ή και δεκανεΐς ή και άπλοι στρατιώται; 'Η πειθαρχία έφ' ης έρεί δεσθε δέν είναι δικαίωμα σας, άλλ' είναι όργανον και αυτή ως όλα τά άλλα πολεμικά όργανα. Είναι ως ή πυρίτις, ή ξιφολόγη, το όπλον, ό σάκος.

'Ενθυμηθήτε δε και τήν επαναστατικήν του τόπου τούτου περίοδον καθ' ήν οι καπιταναιοι ώνόμαζον τους στρατιώτας άδέρφια. Διατί ένίκα σχεδόν πάντοτε ό γέρο Κολοκοτρώνης; Διότι έκολάκευε τους όπλίτας δι' όλων των πόρων της μεγάλης καρδιάς και του μεγάλου του πνεύματος.

Είναι άληθές ότι ή Βαυαροκρατία κατήρτισε τον πρώτον στρατόν μας επί βάσεως άριστοκρατικής. 'Αλλ' ήτο στρατός εκείνος ή μάζωμα μισοθρόνων; Μετά τήν γενικήν ήμωι στρατολογίαν δέν ύπάρχει στρατός άριστοκρατικός εν 'Ελλάδι" ύπάρχει στρατός δημοκρατικός" και εις τον στρατόν τον δημοκρατικόν, ως γίνεται τούτο εν ταις 'Ηνωμέναις Πολιτείαις, οι στρατιώται όλοι είναι πολίται, οι αξιωματικοί είναι στρατιώται και ή μόνη διαφορά μεταξύ αυτών και εκείνων είναι ή διαφορά τήν όποιαν επιβάλλει ό λεγόμενος καταμερισμός των έργων, όστις ως εν τή βιομηχανία, ούτω και εν τφ στρατιωτικφ, επιβάλλει εις αυτόν αυτήν τήν εργασίαν και εις εκείνον τήν άλλην, εις τον στρατιώτην να βαίγη εις το κέντρον και εις τον αξιωματικόν παραπλεύρωσι.

Ποία αίσθημάτα λοιπόν θέλετε να γεννήσητε κύριε Φρουραρχε, δια της διαιρέσεως αυτής ήν ζητείτε να εισαγάγηται; 'Οφείλουσιν οι ύπαξιωματικοί και οι άνθυπασπισται να διανυκτερεύωσιν εις τους στρατώνας, οι δε αξιωματικοί να διανυκτερεύωσιν εις τά θεάτρα; 'Οφείλετε να είπητε τούτο καθαρά και εις τους μέν και εις τους δε. Δέν επιβάλλουν όμως το τοιοϋτο μέτρον οι Κανονισμοί σας; 'Αφίνουν τήν νύκτα έλεύθερον τον ύπαξιωματικόν και τον στρατιώτην; Ουδέν έχετε δικαίωμα επί του κανονισμού του βίου του, δέν δύνασθε να του όρίσητε που θά τρώγη, που θά πίνη τον καφέ του και που θά διασκεδάξη.

'Ηδύναμεθα και εξ άλλης όψεως να εξετάσωμεν το ζήτημα" άλλ' ή όψις αυτή είναι άγνωτέρα και ήμεεις εν ήμε

ρότητι έννοούμεν να επιδρώμεν επί των πονηρών θελήσεων, αίτινες άσυνειδήτως ίσως και εν άγνοία μισούσι τον τόπον αυτόν και δέν έννοούσι να τον άφίσουν να ήσυχάση, αλλά καθημερινώς βουλεύονται πως να εθρυσιν άφορμάς άνησυχίας και δυσαρσεκειών, δι' ών να αισθάνωνται ότι έχουσι δύναμιν και δέν είναι θνητοί βροτοί ως το έκκατομύριον των συμπολιτών αυτών.

Καλιθέαν.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ.

Πρέπει να όμολογήση ή Κυβέρνησις ότι άχρι τούδε δέν μετεχειρίσθημεν βαρείας λέξεις εναντίον των, ότι και αν μετεχειρίσθημεν τοιαύτας, ό πόλεμος ήμών εναντίον αυτών, αλλά και εναντίον της αντιπολιτεύσεως έμετρίαζε πολύ τήν εναντίον εκείνης επιθεσίν μας. Δια τούτο άς ώχριάση όλιγον βλέπουσα τον βαρύν τίτλον εν χαράττωμεν επί των γραμμών αυτών και άς λάβη τήν μαύρην άφορσιν ότι από τούδε έφ' όλου του τιμίου κόσμου δέν θά θεωρηται κυβερνησις του τόπου, αλλά συμμορία του τόπου, τήν όποιαν θά άνεχθώμεν όλιγον άκόμη όπως ήνέχθημεν τόσας ληστρικάς συμμορίας έντός και περίξ των 'Αθηνών, αλλά δέν θ' άνεχθώμεν πολύ, περί τούτου άς είναι βεβαία.

'Αφ' ης τά Βαλεντζαϊκά άπεκαλύφθησαν, ή κοινωνία βεβαίως έβλεπε με ύποπτον όμμα όλα τά μέλη τά άπαρτίζοντα τήν παρούσαν κυβέρνησιν. Τά ένόμιζε σπλάγγνον εκ των σπλάγγνων της, όστοϋν εκ των τόσων όστέων τά όποια επί τόσον καιρόν γλύφουν οι κύνες της 'Εξουσίας. Το σκάνδαλον του Σπυρακοπούλου ένέτεινε τας ύποψίας. 'Η ίπί τινας ημέρας άσφαγή του χαρτοφυλακίου της δικαιοσύνης υπό του πρωθυπουργού έξηγγίωσε τά πράγματα. 'Η πρόσληψις ως ύπουργού των οικονομικών ανθρώπου υπό παραπομπήν εις το Κακούργοδικειον έδεινωσε τήν θέσιν της Κυβερνήσεως" άλλ' εις όλα αυτά άπητείτο εις στέφανος" εύρέθη" έτέθη" και ήδη ή κυβέρνησις είναι στεφανωμένη, ώ συμπολιται" στεφανωμένη τήν άτιμίαν ήτις είναι ή εις Κέρκυραν μετάθεσις του Βισαγγελέως των 'Ερετών.

Μετά τήν έννοασμένην επιτηδειότητα του κυρίου Μπένησιν και τήν εν πολλαίς περιστάσεσιν άποδειχθεισαν δειλοψυχίαν των πλείστον εκ των πρωτοδικών, ό κόσμος είχεν έστραμμένη τήν ψυχήν του προς το 'Ερετείον και τον κ. Βισαγγελέα των 'Ερετών. 'Εκυριάρχει εν ταις καρδίαις όλων μας είδος τι εύλαβείας προς τον άνθρωπον αυτόν όστις ήτο ό ζων άνδριάς της τιμής. Δέν είχες ανάγκην άμαξών, ύπασιστών και ίππων εν' άποκαλυφθής πρό αυτου. Τόν έβλεπες, τον έσειέσσο" τον ένγνώριζες, τον έλάτρευες.

Ποία άλλη έγγύησις εν μέσω της επιδημίας των ύπόπτων ήτις ένέσκηψεν εις τον τόπον αυτόν, άλλ' ή το όμμα και το πρόσωπον ενός δικαστικού λειτουργού, άναγνωρισθέντος ύφ' όλων ως άδάμαντος άκεραιότητος;

'Η ένσάρκωσις αυτη της έγγύησεως ίζητήσεν έσχάτως να λάβη τήν έγγύησιν παρά του Βισαγγελέως των Πλημμελειοδικών, ώστε πάντος βουλεύματος αυτου να γίνηται άνακοπή εις το Συμβούλιον των 'Ερετών. Θά είχε βεβαίως τους λόγους του δια να ζητήση ό κ. Πετμεζάς τήν άσφάλειαν αυτήν.

Ἄλλὰ θὰ εἶχε βεβαίως τοὺς λόγους τῆς καὶ ἡ κυβέρνησις διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν αἰτησίαν τοῦ αὐτῆν περὶ ἐξα...

Τὰ πράγματα ἐπὶ τέλους ἐκαθαρίσθησαν. Ἡ κυβέρνησις ἐκήρυξεν διὰ τοῦ πραξικοπήματος αὐτῆς ὅτι δὲν δύναται...

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐπέσαμεν εἰς χεῖρας συμμορίας. Οἱ πολῖται ἄς σκεφθῶμεν διὰ ποίων λύτρων θὰ σωθῶμεν...

Πρῶτον μέτρον νομιζόμεν ἢ Ἀντιπολιτεύσεις νὰ ἀναλάβῃ ἔργα κυβερνήσεως.

Θὰ θεωρήσωμεν ἀνάξιον νὰ ὀνομάζῃται πολίτης πάντα ὅστις θὰ ἠρνεῖτο νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Θεωροῦμεν ἀνάξιον ἡμῶν νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Διῶνα τί ἔγεινεν ἢ περιλάλητος ἐπιστολῇ τοῦ Βασιλέως ὅπως οἱ ἔνοχοι τῶν Βελενδζαϊκῶν καταδικώθωσιν αὐστηρῶς.

Οἱ ἔνοχοι εἶναι οἱ διώκται, καὶ οἱ διώκται δὲν γίνονται καταδικώμενοι.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐρρίφθη εἰς τὰ ἄρχεα. Ἐν τῶν ἀρχείων ἢ δικαιοσύνη δουλεύει.

Ἐκαλεθάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Δοιπὸν ἀκούσατε!

Ἐμπροσθεν τῆς Οἰκίας ἢ Ἐπαύλεως Κεχαγιαῖ δύνασαι νὰ παραβῆς ὄλον τὸν Δεκάλογον τοῦ Μωυσέως, δύνασαι δηλαδὴ νὰ φονεύσῃς, νὰ κλέψῃς, νὰ ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου καὶ ὅσα ἄλλα ὁ γέρον τοῦ Θεοῦ ἀπηγόρευσεν.

Δὲν δύνασαι ὅμως νὰ περάσῃς νύκτα ἀπ' ἐκεῖ, διότι τὴν νύκτα τί δουλειὰ ἔχουν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι;

Δὲν δύνασαι νὰ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ καπνίζων, διότι ὁ καπνὸς βλάπτει τὴν υγιάν.

Δὲν δύνασαι νὰ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ διὰ τῶν πεζοδρομίων, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἵπποδρομίου, διότι ἐσὺ καὶ ὁ ἡμίονος κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν αὐλικῶν εἰσθε ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Προχθὲς ξένος ναύτης διήγετο πεζοδρομῶν. Ὁ εὐγενέστατος τοὺς τρόπους ἐνωμοτάρχης κ. Κηρύκος ἀρπάσας αὐτὸν ἀρειμανίως ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἐδίδαξε νὰ περιπατῇ. Ὡστε ἐδῶ πλέον δὲν ἔχομεν Φάληρον καὶ Κεχαγιαῖ, ἀλλὰ Βόσπορον, Γιλδίτσι καὶ Δολμὰ Βακτοεῖ.

Νομιζόμεν ὅτι ἀπὸ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον ὁ τύραννος Γέσλερ δὲν ἐξίτηται μεγαλειότερα πράγματα ὅταν τοῦ ἔλεγε

νὰ προσκυνῆσθαι τὸ καπέλλο τῆς ἁγίας αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας. Αὐτὸς δὲ ἐντὶ νὰ προσκυνῆσθαι τὸ καπέλλο...

Τὸ μὴ καπνίζειν πρὸ μιᾶς οἰκίας τοῦ Κεχαγιαῖ τί ἔστιν εἶναι ἢ προσκυνεῖν τὴν οἰκίαν αὐτήν;

Ὡστε τοῦ Γέσλερ ἡ διαταγὴ νὰ περιέλθῃ τὰς ἐλευθέρους τοῦ Οὐρὶ ἀκρωρείας τὸ τρικαντὸ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ νὰ ἐκφράσῃ πρὸ αὐτοῦ ἀποκαλυπτόμενοι τὸν σεβασμὸν τῶν οἱ ἐλευθέρων Ἐλβετῶν ἦτο πολὺ διὰ τοὺς ὑπηκόους ἀξιοπρεπέστερον ἢ δι' ἡμᾶς τοὺς ἐλευθέρους πολίτας οἵτινες ἀναγκασόμεθα νὰ προσκυνώμεν τὰς ἀπλύτους πέτρας δι' ὧν ὁ Κεχαγιαῖ ὤκοδόμησε τὴν οἰκίαν του.

Τὰ πράγματα δυστυχῶς παροξύνονται πολὺ. Ἐχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Βασιλεὺς τὸν ὁποῖον ὄλοι γνωρίζομεν φιλελευθερώτατον πολίτην δὲν γνωρίζει αὐτὴν τὴν δουλείαν ποῦ τοῦ κάνουν οἱ πιστοὶ του θεράποντες. Εἶναι καιρὸς ὅμως νὰ ἔρῃ αὐτὴν τὴν φραγὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ του, διότι ὁ λαὸς ὅστις δὲν βλέπει τὸν Βασιλέα του εἰμὴ διὰ τῶν ὑπασπιστῶν καὶ τῶν θεραπόντων του δύναται πάντοτε νὰ βλέπῃ κινδύνους καὶ ἔπειτα... Καὶ ἡμεῖς δὲν ζεύρομεν τί θὰ γίνῃ ἔπειτα.

Φεύγει, φεύγει, φεύγει ὁ κατακτητὴς, ὁ διπλωμάτης, ὁ ἥρωας τοῦ θαύματος Ῥέδσβιτς! Φεύγει ἀφίρων ὀπισθέν του ἄκρυντας bien des yeux noirs, bien des yeux bleus. Τί χρῶμα ἔχουν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Κουμουνοῦρου δὲν γνωρίζομεν, πιστεύομεν ὅμως νὰ ἔχουν πολλὰ χρώματα. Δὲν πιστεύομεν καὶ οἱ πολυχρώματοι αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ νὰ μὴ γίνουιν ἀσημένιοι ἀπὸ δάκρυα διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ Ῥάδονιτς μετ' ὁποῖον τόσον καλὰ τὰ εἴψασαν καὶ τὰ ἐμαγαλίσασαν. Va, Radovits, va, καὶ γράψε εἰς τὸ σημειωματῆριόν σου ὅτι ἐν Ἀθήναις δύο τάξεις εὐρεῖς ἀπίστους, μερικὰς γυναῖκας καὶ τοὺς πολιτικούς.

Κοντὰ εἰς τόσους νομοὺς Ἀθαμανίας καὶ Μαγνησίας εἰς οὓς διηρέθη ἡ Θεσσαλία ἀποροῦμεν πῶς δὲν εὐρέθη καὶ καμμία Καραμανία! καὶ τότε φυσικώτατος Νομάρχης θὰ ἦτο ὁ Ἀνατολίτης Νικηφόρος.

Τόσοι Ῥώσοι συνεσωρεύθησαν εἰς τὸ Φάληρον, ὥστε κατήντησε μικρὰ Πετρούπολις. Πότε ὅπως εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα θὰ γίνῃ ἢ Πετρούπολις μέγα Φάληρον; Ζεύρετε νὰ μᾶς πῆτε τίποτε, κύριε Μπένση!

Φοβερὸ κακόν! Ἀπηγόρευσαν προφορικῶς εἰς τοὺς ὑπαξιωματικούς νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ Φάληρον. Τί κρέμα! Νὰ τοὺς ἀπαγορεύσῃ τὸν πόλεμον, νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ τὴν τῶρα καὶ τὸ θέατρον, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται.

Καὶ τί θὰ κάμουν οἱ ὑπαξιωματικοὶ εἰς τὸ Φάληρον; Ὁ στρατηγὸς μάλιστα! θὰ παρασταθῇ μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ Δουκίσσα τοῦ Γερολστάιν καὶ θ' ἀκούσῃ τὴν θεωρίαν ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Μπούμ-Μπούμ.

ἢ αὐτοὺς εἶναι φόβος μήπως ὁ κ. Μπούμπουλης δυνάμει τοῦ περὶ εἰσφορῶν νόμου κατάσχη ὡς ἐμβόλα τῶν ναυκλάστρων του.

Ἡ παράστασις τῆς Φαβορίτας ἦτο ἀριστοῦργημα μετριότητος. Ζεύρετε ἐξ ὄλου τοῦ ἀκούσματος ποῖαν ἐντύπωσιν ἀπεκομίσασμεν; Εἶναι ὀλίγον ζολαδικὴ, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ἡμεῖς, ἐκεῖ εὐρομεν τὴν δύναμιν τοῦ Δονιζέττη. Ὅταν ἐτραγῶδει ἢ τόσον ἠδυπαθῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς Νεβίλ, ὡσανεὶ θέλων νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀσθενῆ φωνὴν τῆς ἀνέκυπτεν ἐπιχαρτικῶς λευκὸν ὡς γάλα κυμάτιον ἐκ τοῦ κόλπου τῆς. Ἐκεῖνα τὰ ἀνεβοκαταβάσματα ἐξέφραζον δι' ἡμᾶς ὄλην τὴν μουσικὴν κλίμακα τοῦ Δονιζέττη καὶ εἶναι ἡ μόνη κλίμαξ τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα ὅσον θέλετε ν' ἀναιβοκαταβαίνωμεν χωρὶς νὰ κουραζώμεθα.

Οἱ ἐνορεῖται τοῦ ἐν Πλάκα ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως δὲν θέλουιν ἐρεῖς ἀγάμους, ἦγουν τοὺς λεγομένους ἱερομονάχους; Μπορεῖ νὰ ἔχουν ἄδικον, ἅγιε Μητροπολίτα, ἀλλὰ βλέπετε ἀφ' ἑτέρου ὅτι εἶναι οἰκογενειάρχαι. Ὁ δὲ γάμος καὶ ἡ ἀγάμια εἶναι ὡς ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα! ἢ μία διώκει τὴν ἄλλην. Νομιζόμεν ὅτι θὰ εἶναι θεάρεστον ἐὰν ἀπαξ διὰ πάντοδ ἀρτῆ αὐτὰ τὰ σκάνδαλα, κατὶ Λίμας, κατὶ Γερμανοῦς; διότι ἡ Μεταμόρφωσις ἐπὶ τέλους δὲν ἐννοεῖ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς μοναστήρι! ἀρκεῖ ὅτι εἶναι Ἐκκλησία.

Ἡ ἀγορὰ παραπονεῖται διὰ τὴν ἔλλειψιν τραπεζογραμματίων τῶν πέντε κ' ἐξήντα. Ἐρωτήσαμεν καὶ ἠκούσαμεν μειδιῶντες ὅτι οἱ Βασιλικοὶ Ἐπίτροποι δὲν προφθάνουν νὰ υπογράψουν!

Ἐπάρχει καὶ ἐν ἄλλο παράπονον τῆς ἀγορᾶς ἐναντίον τῆς Τραπεζῆς. Ὑποπτεύονται ὅτι ἡ κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν 60,000,000 δὲν γίνεταί ἐνώπιον τῶν κανονισμένων προσώπων, οἷον Νομάρχου, Δημάρχου, Μητροπολίτου. Καὶ θὰ πῆτε ὅτι ὑποπτεύονται μήπως ἐμφιλοχωρήσῃ καμμία κατάχρησις; Ἄ! μὲν, ὑποπτεύονται μόνον ὅτι δὲν τηρεῖται ὁ Κανονισμὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅπως τοὺς κάματε, ἀγαπᾶσι τοὺς κανονισμοὺς.

Ὁ Ἀρχοντοχωριάτης προσέβλεψε πολὺν κόσμον εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ τὸν κατεγούτευσεν παρὰ πολὺ. Οἱ ἄνθρωποι ἔκλειον ἀπὸ γέλοια. Καλὰ ποῦ ἐνόησεν ἡ ἑταιρία ὅτι ὁ κόσμος θέλει κωμωδίας, διότι πρῶτον τῆς θέλει καὶ δεύτερον ἐν τῇ κωμωδίᾳ δὲν ἀποκαλύπτεται παρὰ πολὺ ἡ ἐντελής ἀπογύμνωσις τέχνης πολλῶν τῶν ἠθοποιῶν μας. Ἡ Ἐταιρία θὰ κάμῃ καλὰ νὰ προμηθευθῇ τὰ ἔργα τοῦ Labiche, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ φαρικώτερα, καὶ ἀναθέσῃ τὴν μεταφρασίν των καλλιτέρων εἰς δοκίμους μεταφραστάς, ἂν θέλῃ νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν ἐφετεινὴν περίοδον ἀφοῦ ἔχῃ τόσον θεατρικὸν συναγωνισμὸν. Ἡμεῖς ἀνέκαθεν εἴμεθα ἐναντίον τῶν Ἑλληνικῶν Ἐταιριῶν, διότι δὲν φροντίζουν νὰ ἀνανεοῦν τὰ πρόσωπά των καὶ νὰ μορφώνωνται, κυρίως δὲ διότι στεροῦνται γυναικείων προσώπων. Ἀλλὰ εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρον καὶ δὲν ἐννοοῦμεν τὴν καλλιτέραν μας ἑταιρίαν, ἀ καὶ κακὴν, νὰ τὴν ἀποθαρρύνῃ ὁ κόσμος.

Ἐπερὶ δισχίλιον ἐώρτασαν προχθὲς τὰ ἐγκαίνια τῆς φαληρικῆς περιόδου. Ἀντὶ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἐβγαζε εἰς τὸ φῶς καὶ τῆς εὐμορφίας καὶ τῆς ἀσχηματίας, καὶ τῆς γνωριμίας καὶ τῆς ἀνωνομίας, καὶ τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν λῆμα, εἴχαμεν γλυκύτερον ἑναστραὸν ἐκότος, ὅπερ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε νὰ διακρίνωμεν κατὶ θηλυκοὺς μύτους, τοὺς

Τῆς αὐλαίας ἀρθείσης ἅμα τῇ πρώτῃ πράξει δύο σχοινία ἔμειναν ὡς κρεμάλαι μετέωροι ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα! ἢ μία ἔβλεπε τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον! ἢ ἄλλη ἔβλεπε τὸ αὐλικὸν θεωρεῖον.

Ἀπαίσιον τι συνέβη μετ' ὁσον συμπαθητικὸν τενόρον! ἐνῶ ἀνεχώρει ἐκ Μασσαλίας ἐλησμένησεν εἰς ἐν καφενεῖον ὅπου πῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ μερικὸς φίλος τὴν φωνὴν του. Βύχαριστως ὅμως ἐμάθημεν ὅτι ἔγραψε νὰ τοῦ τὴν στεῖλουν μ' ἕνα φωνογράφων.

Κατὰ νεωτέρας ὁμως πληροφορίας θὰ μεταβῇ μόνος του νὰ τὴν ἀρῇ.

Ἡ πριμαδόνα τῆς Ὄπερας εἶναι ὀλίγον κάρφα — θανασοπούλινα.

Εἴχαμε εἰς τὴν πρώτην τῆς Φαβορίτας πλησίον μας καὶ τὸν Γέροντα τοῦ Ἰμμητοῦ! ἡμερώτατος ἄνθρωπος! μᾶς ἐλίμαρε πολὺ εὐάρετως ἅμα ἤκουσε μάλιστα τὸν τενόρον νὰ ψάλλῃ, ἔτσι, εἶπε, τραγουδᾷ κ' ἐγώ.

Ὁ βαρύτονος καὶ ὁ βαθύφωνος δὲν εἶναι κακοί.

Ἀλλὰ ἡ ἄλλη πριμα τοῦ Βωδεβιλλείου εἶναι ἐκ τοῦ γένους τῶν Καραδῶν.

Ἐν Φαλήρω παρεστάθησαν προχθὲς οἱ Κώδωνες τῆς Κεραυτοπόλεως καὶ ἡ παράστασις τῶν ἀφηρημένων. Οἱ ἀφηρημένοι ἦσαν οἱ ἠθοποιοὶ, οἱ ὁποῖοι πότε ἔλεγον τὰ ἴδια πράγματα δις, πότε δὲν ἔλεγον καθόλου, πότε εἰσιώπων γλυκύτερα καὶ ἔπεραν ἕνα ὑπνον, καμμίαν φορὰ ἐλησμονοῦντο κ' ἔλεγον καὶ κἀνένα γισαρὸν, ἐπληροφορηθῆμεν μάλιστα ὅτι ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ παράστασις, ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μέχρι πρωίας καὶ ἐκρηγολόγησαν ὄλοι.

Υστερον από τιαύτην ἀφαίρεσιν ἄς μὴν τοὺς κρίνωμεν ἐκ τῆς πρώτης, ἐκ φόβου μήπως τοὺς ἀδικήσωμεν. Οὐχ ἤτον συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν βαθύφωνον καὶ τὸν βαρύτονον, διὰ τὴν ὠραίαν μελωδικὴν φωνήν των, ὡς καὶ τῆ ἀφρόσαρκον Germaine.

Τὰ Κόλυβα τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου εἶναι τὰ κόλυβα τοῦ Μαίον του.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ.

Ἐστῆς μεγάλης Βρετανίας τὸ γνωστὸν ξενοδοχεῖον Ἐπροσκάλεσε εἰς γεῦμα ὁ στρατάρχης τῆς εἰρήνης τῶν δυνάμεων τοὺς πρέσβεις δι' ἐξόδων του ἰδίων, Βίς ἀπόδειξιν τῆς τόσης πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνης. Τί τραπέζι! . . . στολισμένον ἀπὸ κάθε φαγητό, φρούτα ντόπια, φρούτα ξένα, καὶ κρασιά ὡς ἑκατό.

Καὶ ἀνάμεσα ἰστοὺς πρέσβεις ὅπως λάμπει τὸ φαγγάρι Ἐλαμπε κί ὁ Κουμουνοδοῦρος, κί ἄπ' τὸ ἕνα του πλευροῦ Σὰν πιστός του δορυφόρος ἑκαμάκωνε μετ' ἡμέρας ὅμοιος εἰς ὅλα βλάχος μετ' τὸ νέο του σταυρό. Καὶ οἱ πρέσβεις τῆς Εὐρώπης δεξιά κί ἀριστερά Ἐγλεντούσαν καὶ τοὺς δύο, ὅπου ἦταν μὴ χαρά.

Δέκα ἔτραγγ' ἔ' Ἀλέκος, καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ ἕνα, Καὶ ἠμιλοῦσε κάπου κάπου εἰς τοὺς πρέσβεις γαλλικά, Μὰ τὰ γαλλικά ἐκεῖνα ἦσαν ἴλιγο μπερδεμένα Καὶ δὲν τάνοιωθαν οἱ πρέσβεις, τὰ θαρροῦσαν κλασικά. Μὰ ὁ Ἀγγελοῦς ὁ βλάχος ποῦ δὲν ἔχει γνῶσιν λίγη, Βίς τοὺς πρέσβεις τοῦ Ἀλέκου τὰ φραντζέτικα ἐξήγει.

Σὰν ἐρούφηξαν καμπόσο κί' ἐξεστάθη τὸ κεφάλι, Ὁ Πρωθυπουργός του κράτους ἐσηκώθηκε μονάχος, Κί' εὐθύς ἔκαμε ἰστοὺς πρέσβεις μίαν πρόποσι μεγάλη, Ποῦ κρυφὰ κρυφὰ ἴσ' αὐτί του τὴν ψιθύριζε ὁ βλάχος. Πρέσβεις φίλτατοι, τοὺς εἶπε, τὸ ποτήρι ποῦ βαστώ Τὸ ἀδειάζω ἴστην ὑγεία σας, καὶ σὰς κατεύχριστώ.

Τῶν μεγάλων μας προγόνων σεις μὰς δώσατε τὸ χῶμα, Μὰς χαρίζετε τσιφλίκια, κάμπους, δάση καὶ βακούφια, Καὶ ποῖος ἔχει καὶ τί ἄλλα θὰ μὰς δώσετε ἄκομα, Μὰ θαρρῶ πῶς τόσοι κόποι δὲν ἐπῆγαν εἰς τὰ κούφια Μ' ἕνα γεῦμα σὰς πληρόνω γιὰ τὴν κάθε σας φροντίδα, Καὶ τὸ γεῦμα μοῦ κοστίζει ἀκριβὰ μὰ τὴν πατρίδα.

Λοιπὸν, πρέσβεις, μίαν ποῦντα, μίαν Ἄρτα κί' ἕνα Κί' ἂν μὰς δώσατε μίαν ἡμέρα καὶ τὰ Γιάννινα αὐτά, Τότε πιά εἰς τὴν Κασιτέλλα θὰ φυτέψω μίαν λευκή, Καὶ ἐκεῖ θὰ σὰς γλεντίσω μετ' τσιμπουσία δυνατά. Ἀὐτὰ εἶπε, καὶ ὁ βλάχος ἔμουρμούρισε καμπόσα, Μὰ ἄπ' τὸ πολὺ μεθύσι τοῦ μπερδεύτηκε ἡ γλώσσα.

Τότε ἀναψε τὸ γλέντι καὶ ὁ γέρο Κουμουνοδοῦρος, Ἄφου ἔσφιξε ἀκόμη πατηράκια μερικὰ, Ἐξαπλώθη ἴσ' ἡν πολτρόνα, καὶ σὰν πρώτος τροβαδοῦρος Ἐνα κλέφτικο τραγοῦδι ἔτραγοῦδισε γλυκά Ἡ φωνή του καὶ τῆς πέτρας νὰ κινήσῃ εἰμποροῦσε, Καὶ ὁ Ἀγγελοῦς κρῦμμένος τὸ σιγῶντο τοῦ βαστούσε.

Τότε ἀναψαν κί' οἱ πρέσβεις καὶ ἰσ' τὴ φῶρα τους ἐκείνη Ἐβεβαίωσαν τὸν γέρο Κουμουνοδοῦρο ἐν τιμῇ, Πῶς τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων πρῶτο ἔθνος θὲ νὰ γείνη, Καὶ ἴσ' τὸν κόσμον θὲ νὰ δώσῃ νέα φῶτα καὶ ψυμί. Ἀὐτὰ τοῦπανε οἱ πρέσβεις κί' ἔχωρηθησαν σὰν φίλοι Μὰ ἔχθη ἕνός πρέσβου τὸ μεταξωτὸ μανδύλι.

Souris

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς πόλεως πρὸ μικροῦ εἶχε σημάνει ἐν ἑνέα ὥρας: ὁ ἀριθμὸς ἔγγια θὰ ἀποτελέσῃ καὶ αὐτὸς ἱστορίαν, καθὼς ὁ ἐπὶ τὰ ἔγρια καὶ καθεξῆς.

Ὁ νεανίσκος ἦτο τριακονταεναετῆς καὶ ὀνομάζετο Ἀυγουστός, ἡ νεάνισ ἦτο δεκαεναετής καὶ ἑκαλεῖτο Αἰμιλία. Ἡ οἰκία εἶχεν ἔξ ὀροφῆς, ἠδύνατο ὅμως νὰ ἔχῃ ἐν ἑνέα, ἄφου εἶχεν ἐν ἑνέα κλίμακας καὶ ἄνω τῶν ἐννενηκόντα βαθμίδων!

Ἡ νεάνισ εἶχεν ἀνέλθει τὴν πρώτην κλίμακα καὶ ἐν ἑνέα βαθμίδας: ὁ νέος εἰσῆλθε μετ' αὐτὴν καὶ τὴν κατέφθασε μετὰ ἐν ἑνέα ἀποφασιστικὰ βήματα . . .

Ἡδὴ τῇ ἐπέθετε θερμὸν ἀσπασμόν . . .

— Ὁ πατήρ μου! ἐφώνησεν ἡ Αἰμιλία . . .

— Ἐχάθηκαμε! ἐκραύγασεν ὁ Ἀυγουστός . . .

Καὶ ἀνήχετο βραδέως τὴν κλίμακα ὁ πατήρ, ἐν ᾧ ὁ νεανίας ἐπέταξιν, εἰς τὴν στέγην τρέψας πολλὰ ζεύγη γάτων εἰς φυγὴν! . . .

Ὁ πατήρ ἀνήχετο, ἀνήχετο ὀλονέν, ἐν ᾧ ἡ καρδία τοῦ Ἀυγουστοῦ ἐμέτρα τὰ βήματα τοῦ πατρὸς διὰ τῶν παλμῶν τῆς.

Ὁ πατήρ ἦτο ἑβραῖος! . . . καὶ ὁ νέος ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν αὐτὸν Ἰησοῦν! . . . ὀλίγον καὶ θὰ ἐφῶναι ἔλλα ἔλλα **λαϊκὰ σαδαχθανῆ!**

Ὁ Ἀυγουστός, ὡς εἶπομεν, εἶχε τριάκοντα καὶ ἐννέα ἐτηρίδας, παρὰ μίαν τοῦτέστι τεσσαράκοντα . . .

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς τὸν καθίστα πρώτην φορὰν τοῦ προληπτικόν . . .

Ὁ γενναῖος, ὑπῆρξε μάλιστα στρατιωτικὸς εὐδοκίμη- τας, ἀλλὰ τῶρα εὐρίσκετο πολὺ ὑψηλὰ καὶ εἰς ἑβραϊκόν, τούτέστιν προδοτικὸν ἔδαφος! . . .

Ὁ πατήρ ἀνήχετο, ἀνήχετο ὀλονέν! Ὁ νέος ἐγένετο κάθυγρος . . . Ὁ κάθυσαν ἔξω τοῦ Ἰουνοῦ, καὶ ὁ κάθυσαν ἔξω τοῦ Ἀυγουστοῦ, τὸν κατέστησαν ἠφαίστιον . . .

Οἱ γάτοι βαθμηδὸν ἐξφκειώθησαν μετὰ τοῦ Ἀυγουστοῦ, καὶ τὸν ἐπλησίασαν φιλοπαιγμονοῦντες! κρῖμα ὅτι δὲν τὸν δυνάμαζον Ἰανουάριον . . . θὰ τὸν προσεκάλου ἴσως καὶ εἰς τοὺς γάμους των! . . .

Ἐτυχεῖς σεις! ὑπετενόθησαν ὁ Ἀυγουστός: καὶ μετὰ τινα σιωπῆν, νὰ ἤμην καὶ ἐγὼ γάτος, προσέθηκε βαθέως στενάχας. Ὡ! βέβαια, ἐξηκολούθησε, προτιμώτερον παρὰ ποντικὸς! καὶ ἐρριψε λοζὸν βλέμμα πρὸς τὸ ἀνερχόμενον ὀλονέν ζεύγος . . .

Ἡδὴ μίαν ὀροφὴν ἐχώριζε τὸν Ἀυγουστον ἀπὸ τὴν Αἰμι- λίαν, ἀλλὰ καί... ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς! . . .

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε ἀκόμη, ἄς τὴν γλυτώσω τῶρα καὶ ὀρκίζομαι! αἱ ἔγγια ὦραι νὰ μὴ μὲ εὐρωσι πλέον ἔξω τοῦ δωματίου μου!

— Τράχη! ἠκούσθη αἰφνυδῶς ἡ θύρα τῆς πέμπτης ὀρο- φῆς, καὶ ὁ πατήρ μετὰ τῆς Αἰμιλίας εἰσῆλθον εἰς τὸν οἰ- κόν των . . .

— Ἐσῶθην! ἐψέλλισεν ὁ Ἀυγουστός καὶ ἐρριψε δειλὸν κατακάθετον βλέμμα πρὸς τὴν ὑπὸ τοὺς πόδας του κλειο- μένην θύραν.

— Ἄς φύγω τῶρα . . . ἐψιθύρισε ἀκόμη, καὶ εὐρίθη εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς οἰκίας μετ' ἔγγια θανατηφόρα πηδήματα ὁ νεαρός τολμητίας.

Ἐκτοτε ὁ Ἀυγουστός οὐδέποτε ἐθεάθη εἰς τὰς ὁδοὺς τὴν ἐννάτην ἐσπερίνην ὄραν, οὐδὲ ἄλλοθὲν ποῦ! Ἦτο κεκλει- σμένος ἐν τῷ δωματίῳ του, ἀποτίων, ὡς ἀληθῆς χριστιανός, τὸ ἐξίμῳ του. Ἐθεάθη ὅμως μετὰ τὴν ἀποφράδα ἐκεῖνην ὄραν, καὶ πολλάκις μετὰ . . . τῆς Αἰμιλίας.

(Ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ).

Stock.

ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΕΛΕΝΤΖΙΑΚΩΝ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 165).

Πόθεν ἐγνωρίζεν ὁ Βελέντζας καὶ διαβεβαίω τὸν Καυμά- κην ὅτι θὰ λάβῃ προσεχῶς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως εἰκοσά- λεπτον γραμματόσημον, ἐνῶ αὐτὴ τῷ εἶχε στείλει ἱκανὴν ποσότητα δεκαλέπτου καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ τῷ στεί- λῃ αὐθορμήτως καὶ ἄνευ αἰτήσεως του μάλιστα καὶ εἰκοσά- λεπτον; Ἰδοὺ τί περὶ τούτου μαθὼν παρὰ τοῦ Βελέντζα ὁ Καυμάκης κατατίθει καὶ προσέξατε σεις πρὸ πάντων οἱ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος ἐργαζόμενοι ἀνακρι- τικοί. Ὁ Βελέντζας ἦτο εἰς τὸ χαρτοποιεῖον τοῦ κ. Βα- ρουζάκη ὅτε τὸ ὑπουργεῖον ἔστειλε καὶ ἠγόρασε χαρτίον δι' εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον καὶ ἐντεῦθεν συνεπέρανεν τὴν ἀποστολὴν ταύτην τοῦ εἰκοσάλεπτου γραμματοσήμου πρὸς τὸ ταμεῖον Χαλκίδος. Πῶς εὐρέθη ὁ Βελέντζας εἰς τοῦ κ. Βαρουζάκη τὸ χαρτοποιεῖον; Μήπως ἐτύπωνε τῇ ἐποχῇ ἐ- ἰνη σύγγραμμά τι καὶ εἶχεν ἀνάγκην χάρτου; Πῶς ἔλαβε περιέργειαν νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ζήτηθεὶς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως χάρτης ἦτο κατάλληλος δι' εἰκοσάλεπτον ἰσοσημὸν. Αἰά τίνος προσώπου ἠγόρασε τὸν χάρτην τούτον παρὰ τοῦ κ. Βαρουζάκη ἢ Κυβερνήσεως; Σπεῦσον! Βῶφε, εἰς τὸ ὑπουργεῖον νὰ μάθῃς ἐάν καθ' ὃν χρόνον εἶπεν ὁ Βελέντζας εἰς τὸν Καυμάκην ὅτι ἐγένετο ἡ ἀγορὰ χάρτου δι' εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον παρὰ τοῦ Χαρτοποιεῖου Βαρουζάκη ἦτοι κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον ἐδόθη πραγ- ματικῶς ἐντολὴ πρὸς τιαύτην ἀγορὰν ὑπὸ τοῦ ὑπουργεῖου, ἐκεῖθεν δὲ μετάβηθι εἰς τὸν κ. Βαρουζάκην καὶ τελευταῖον εἰς τὸ Ἐθνικὸν τυπογραφεῖον καὶ δὲν εἶναι καθόλου παρά- δοξον νὰ εὐρῆς τὴν ἀπάντησιν εἰς ἐκάστην τῶν ἀνωτέρω ἐρωτήσεών μας. Τιαύτας πληροφορίας δούς ὁ Καυμάκης εἰς τοὺς ἐξετά- σαντας αὐτὸν ἐν Χαλκίδι ἀνακριτὰς, συνέστησεν αὐτοῖς συγχρόνως ἐχεμύθειαν ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ὁ κ. Βελέντζας εὐθύς ὡς ἤθελε μάθῃ ὅτι ἡ Κυβερνήσις τῷ ἀπέστειλεν εἰκοσάλε- πτον γραμματόσημον, ἤθελε σπεύσει νὰ τῷ ἀποστείλῃ καὶ αὐτὸς καὶ τότε ἡ δικαιοσύνη εἰς χεῖρας ἔχουσα τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος θὰ ἀνεκάλυπτε τὴν πηγὴν καὶ τοὺς ἐνόχους. Οἱ ἀνακριταὶ ἀνεχώρησαν μετὰ τὰς ἀνωτέρω τοῦ Καυ- μάκη πληροφορίας καὶ σκέψεῖς καὶ ἄνευ οὐδενὸς κατ' αὐ- τοῦ πειστηρίου διότι ἐκ τῆς ἐν τῷ ταμείῳ γενομένης καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐρεῦνης, οὐδὲν ἔχνος ἠδυνήθησαν ν' ἀνα- καλύψωσιν. Ἀλλὰ μέχρις οὗ ὁ Καυμάκης λάβῃ τὸ ὅποιον ὑπέθετεν ὅτι ἤθελε τῷ στείλει γραμματόσημον ὁ Βελέντζας καὶ παραδῶσῃ τούτο πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου τῆς Δι- καιοσύνης, ἡ ἀνακάλυψις συμπληροῦται διὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μαθητοῦ τοῦ πολυτεχνεῖου ἐν Ἀθήναις. Οὗτος πωλεῖ διὰ τοῦ συμμαθητοῦ του καὶ συνοίκου αὐτῷ Λιναρᾷ εἰς τὸν ὑ- ποταμίαν κ. Ξηνταράκον μίαν κόλλαν γραμματοσήμου πα- ραπεποιημένου καὶ λαμβάνει τὸ ἀντίτιμον δρ. 150· τὸ πα- ραπεποιημένον τούτο γραμματόσημον δὲν ἀνεκάλυψεν ὁ κ. ὑποταμίης Ξηνταράκος ἀμέσως, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὅτε εἶχεν ἤδη ἀνακαλυφθῆ καὶ ἀποσταλῆ εἰς τὴν κεντρικὴν τοῦ ταχυδρομείου διεύθυνσιν ἐνταῦθα τὸ πρὸς τὸν ράπτην ἐν Σύρῳ τοιοῦτον ἐπίσης γραμματόσημον σταλὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως Βελέντζα ἐκ Χαλκίδος. Τότε ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν πωλητὴν Λιναρᾶν, πρὸς ὃν εἶπε νὰ τὸ πάρῃ ὀ- πίσω διότι εἶναι κίβδηλον. Ὁ Λιναρᾶς ὅστις ἀνέλαβε τὴν πώλησιν τοῦ γραμματοσήμου τούτου ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ποιότη- τός του, ἀλλ' ἀπλῶς διότι ἐτύγγανε φίλος καὶ συμπολίτης νομιζόμενος τοῦ κ. Ξηνταράκου, εἰδοποιεῖ ἀμέσως περὶ τού- του τὸν συνοίκον του υἱὸν τοῦ Καυμάκη, ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ ἐπίσης τῆς ποιότητος τοῦ γραμματοσήμου σπεύδει μετὰ τοῦ συνοίκου Λιναρᾶ εἰς τὸν κ. ὑποταμίαν, ἐρωτᾷ αὐτὸν διατὶ δὲν θέλει τὸ γραμματόσημον καὶ οὗτος σκοπίμως βε- βαίως τῷ ἀπαντᾷ διότι δὲν κυκλοφορεῖ εἰκοσάλεπτον γραμ- ματόσημον καὶ ὄχι διότι ἦν κίβδηλον. Τιαύτην ἀπάντησιν λαβὼν τὴν πρώτην ὁ νέος Καυμάκης παρὰ τοῦ ταμείου καὶ ἠσυχάσας πλέον ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κίβδηλον γραμμα- τοσήμου, ὡς εἶχεν αὐτὸν πληροφορήσει ὁ συνοίκος του Λι- ναρᾶς μεταβαίνει καὶ αὐθις εἰς τὸν ὑποταμίαν μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας, παρ' ᾧ εὐρίσκει ἀναμένοντα αὐτὸν μετὰ παλμῶν καρδίας τίνα νομιζετε; Τὸν Μπένσην παρατηροῦν- τα μετὰ προσοχῆς τὰ παραποιημένα γραμματόσημα καὶ ἔ- χοντα ὀπισθὲν του τοποθετημένον δίκην οὐράς τὸν ὑπα- στυνόμον τῆς Νεαπόλεως κ. Χωματιανὸν μετὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ. Ἀφου προηγουμένως ἠρωτήθη ὁ νέος ἐάν ἔχῃ ἄλλα τιαύτα γραμματόσημα παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἀπήν- τησεν ὄχι, παρεδόθη εἶτα εἰς τὸν ὑπαστυνόμον μετ' οὗ καὶ μετὰ τοῦ συνοίκου του μετέβησαν εἰς τὸ ὅποιον κατόικον δωματίον πρὸς ἐρευναν. Γενομένης ἐκεῖ ἐρεῦνης καὶ μὴ εὐ- ρεθέντος ἄλλου γραμματοσήμου, ὁ ὑπαστυνόμος συνέταξε τὴν περὶ τούτου ἐκθεσίον του καὶ ἀπέλθε.

Ἐν ᾧ ταῦτα ἐν Ἀθήναις ἐγένοντο καὶ ὁ Μπένσης εἶχε εἰς χεῖράς του διὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Καῦμάκη παραπεποιημένον γραμματόσημον, ὁ πατήρ Καῦμάκης ἀνέμεινεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τοιοῦτον παρὰ τοῦ Βελέντσα διὰ νὰ παραδώσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος εἰς χεῖρας τοῦ ἐκεῖ εἰσαγγελέως· φθάνει αἴφνης τὸ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Χαλκίδα ταχυδρομεῖον κομίζον φάκελλον πρὸς τὸν κ. εἰσαγγελέα, ἐν ᾧ περιείχοντο τινὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω καὶ ὁδηγίαν καὶ διαταγὴν πρὸς περαιτέρω ἐνέργειαν καὶ ἀνακάλυψιν. Λαμβάνει τὸν φάκελλον τοῦτον ὁ ἀντεισαγγελεὺς Χαλκίδος κ. Παλαμᾶς — ἀπουσιάζοντος τοῦ εἰσαγγελέως εἰς Ἁγίαν Ἄννην ἐνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς ἀνακάλυψιν παραπεποιημένου γραμματοσήμου παρὰ τῷ ἐκεῖ ταχυδρομικῷ ἐπιστάτῃ—ἀνοίγει αὐτὸν καὶ αὐτοστιγμῆ σπεύδει πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Καῦμάκη, ὃν εὗρε καθήμενον μετὰ τοῦ εἰρηνοδίκου Χαλκίδος ἐν τινὶ ἐκεῖ κ. φενείῳ. Τὸν παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ, μεταβαίνει εἰς τὸ Ταμεῖον ἐνεργῶν δευτέραν ἐν αὐτῷ ἐρευνᾶ καθῶς καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ οὐδὲν ἀνακαλύπτει. Ὑποβάλλει μετὰ τὴν ἐν τῷ Ταμείῳ καὶ κατ' οἴκου ἐρευνᾶ τὸν ταμίαν Καῦμάκη εἰς ἀνάκρισιν ἐὰν ἔδωκεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις υἱὸν του γραμματόσημον εἰκοσάλεπτον καὶ πόσον. Ὁ Καῦμάκης ἀπαντᾷ ὅτι δὲν ἔδωκε διότι δὲν εἶχε τοιοῦτον καὶ διότι δὲν εὗρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱὸν του γραμματόσημον καθόσον αὐτῷ ἀναχωροῦντι ἐκ Χαλκίδος ἔδωκε δραχμὰς 224 μετρητὰς καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτου ἐνεχείρισε τῷ κ. εἰσαγγελεῖ ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ του ἐξ Ἀθηνῶν, ἐν ἣ οὗτος τῷ ἐδίδοε λογοδοσίαν διὰ τὰς 224 ταῦτας δραχμὰς καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἐποιεῖτο βεβαίως λόγον καὶ περὶ τοῦ γραμματοσήμου ἐὰν τοιοῦτον τῷ εἶχε δώσῃ. Ὁ Καῦμάκης ἄμα ἐπανελθόντος τοῦ εἰσαγγελέως ἐξ Ἁγίας Ἄννης ὑποβάλλεται εἰς νέαν ἀνάκρισιν ὑπ' αὐτοῦ μετ' ἐκείνου, εἰς ἣν εἶχε ὑποβληθῆ ὑπὸ τοῦ κ. ἀντεισαγγελέως Παλαμᾶ, παρόντων τοῦ τε Νομαρχεύοντος Δημ. Στεφάνου καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως καὶ ὑποβάλλονται αὐτῷ αἱ ἐξῆς ἐρωτήσεις, εἰς ἃς οὗτος ἀπαντᾷ:

Ἀνακριτής. Ἐπώλησας ποτὲ εἰς τὸν ταχυδρομικὸν ἐπιστάτην Ἁγίας Ἄννης 20λεπτον γραμματόσημον;

Καῦμάκης. Οὐδέποτε καθόσον δὲν εἶχον τοιοῦτον, ἀλλὰ δεκάλεπτον μόνον. Συγχρόνως ὁ Καῦμάκης ἐγχειρίζει ἀθόρητος τῷ κ. εἰσαγγελεῖ ἐπιστολὴν τοῦ Θερασυδούλου Βελέντσα ἣν ἀνέμεινεν ὡς εὐθύ· ἐξ ἀρχῆς ἀνακρινόμενος ἐδήλωσεν, ἐπιλέγων αὐτῷ ἀὸ φίλος ἀνεκαλύφθη. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἐγχειρίσθη τῷ Καῦμάκῃ ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Θερασυδούλου Βελέντσα, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλ. Βελέντσα τῇ 28ῃ Ἀπριλίου, ἔγραφεν αὐτῷ ὁ Θερασυδούλος Βελέντσα ἐξ Ἀθηνῶν νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ εἰρημένου ἀνεψιοῦ του 200 φύλλα γραμματοσήμου εἰκοσάλεπτου καὶ πληρώσῃ αὐτῷ τὸ ἰσάξιον ἐκ δραχμῶν 30,000 χιλιάδων διὰ τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς.

Ἀνακριτής. Μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ἔλαβες καὶ τὸ γραμματόσημον, περὶ οὗ αὕτη ποιεῖται λόγον;

Καῦμάκης. Δὲν ἔλαβον πλὴν τῆς ἐπιστολῆς οὐδὲν ἄλλο, οὐδ' εἶδον πλέον τὸν κομιστὴν αὐτῆς.

Ἀνάκρισις. Πῶς συμβαίνει τούτο;

Καῦμάκης. Φαίνεται ὅτι ὁ κομιστὴς τοῦ γραμματοσήμου ἔλθων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του Ἀχιλ. Βελέντσα καὶ μαθὼν ὅτι γενομένης ἐρεύνης ἐν αὐτῇ εὐρέθησαν καὶ κατεσχέθησαν παρακεχαραγμένα γραμματόσημα, ἀπῆλθεν εὐθύ, εἰς Ἐπρωχώριον φέρων ἴσως μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ παρακεχαραγμένον γραμματόσημον.

Ἀνακριτής. Διατί τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν ἔλαβες παρὰ τοῦ Βελέντσα, δὲν ἐνεχείρισες ἡμῖν ἀμέσως;

Καῦμάκης. Πρῶτον διότι ἔλαβον ταύτην πρὸς τὸ ἐσπέρας καὶ δεύτερον, ὃ καὶ κυριώτατον διότι ἀνέμεινον νὰ μοι δοθῇ καὶ τῇ γραμματόσημον περὶ οὗ ἐπραγματεύετο ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ὅτε πλήρη τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Βελέντσα ἔχων ἀφ' ἐνός καὶ τὴν ἀθωότητά μου ἀφ' ἑτέρου, ἠδυνάμην νὰ καταθέσω εἰς χεῖρας ὑμῶν τὴν τε ἐπιστολὴν καὶ τὸ γραμματόσημον· ἀλλ' ὅμως ὅτε εἶδον τὸ γραμματόσημον φυγαδευθὲν δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου δὲν εἶχον λόγον νὰ κρατῶ πλέον τὴν ἐπιστολὴν, περὶ ἧς καθὼς καὶ περὶ τῆς προτάσεως ἣν μοι εἶχε κάμει ὁ Θ. Βελέντσα περὶ ἐπιστολῆς εἰς ἐμὲ γραμματόσημον εἰκοσάλεπτον, ὡς εἶχον ἐξηγηθῆ καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἀνάκρισίν μου ἦτοι τὴν τρίτην τῆς διακαινησίμου.

Ἀνακρ. Πῶς πιστεύεις ὅτι τὸ γραμματόσημον περὶ οὗ ἐπραγματεύετο ἡ ἐπιστολὴ ἦν παρακεχαραγμένον;

Καῦμάκης. Πρῶτον, διότι εἶχον εἰδοποιηθῆ παρ' ὑμῶν κατὰ τὴν πρώτην ἀνάκρισίν μου ὅτι τὸ γραμματόσημον τοιοῦτον ἀνεκαλύφθη ἐν Σύρῳ σταλὲν ἐκεῖ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Θρ. Βελέντσα Ἀχιλλέως, ὅπερ ὅμως μέχρις οὗ λάβω τὴν ὁποίαν ἐνεχείρισα ὑμῖν ἐπιστολὴν ἐδίσταζον νὰ πιστεύσω, δεύτερον διότι μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεύσω ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ εἰς ταμεῖον περίσσευμα ἐκ παλαιᾶς χρήσεως γραμματόσημον 30,000 δραχμῶν, καὶ τρίτον, διότι δὲν μοι ἐνεχειρίσθη τὸ γραμματόσημον τούτο, ὅπερ διὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του καθ' ἃ μοι γράφει μοι ἐπεμπε φυγαδευθὲν ἐντεῦθεν ἄμα ὡς ἐγένετο γνωστὸν τῷ κομιστῇ ὅτι κατεσχέθη τοιοῦτον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός του.

Ἀνακρ. Ἀλλὰ πῶς τώρα εὐρέθη εἰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ σου ἐν Ἀθήναις τοιοῦτον;

Καῦμάκης. Βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τούτο· ἐξετάζων ὅμως τὰ πράγματα φθάνω διὰ τῶν σκέψεών μου εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα:

Ὁ Θερασυδ. Βελέντσα ἐλθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ἔφερεν εἰς τὴν οὐζυγόν μου μίαν μηχανὴν ραπτικῆς τὴν τρίτην τῆς διακαινησίμου τὴν ὁποίαν αὕτη παρήγγειλεν αὐτῷ ἀναχωροῦντι ἐκ Χαλκίδος καὶ μετὰ τῆς μηχανῆς κατέλιπεν εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ μίαν μικρὰν Βαλίτσαν, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ εἶχε βεβαίως γραμματόσημον παραπεποιημένον. Τὴν βαλίτσαν ταύτην ἀφῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν μου προσωρινῶς, ἴσως διότι ἐσκόπει νὰ μοι κάμῃ τὴν ὁποίαν καὶ μοι ἔκαμε πρότασιν ἀγορᾶς τοιοῦτου γραμματοσήμου καὶ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἀπεποιήθην νὰ δεχθῶ ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἀνάκρισίν μου ἐξήγησα ὑμῖν. Ὁ υἱός μου δὲ τότε ἦτο ἐνταῦθα (ἐν Χαλκίδι δηλαδὴ) καὶ ἐκ παιδικῆς ἴσως περιεργίας ἤνοιξεν αὐτὴν, εἶδε πολλὰς ἐν αὐτῇ κόλλας γραμματοσήμου καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς μὴ ἀνακαλύψεως, ἀφῆρεσε μίαν τοιαύτην τὴν ὁποίαν ἐπώλησεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ συνοίκου του. Περισσότερον ὅμως δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς ὁ κ. ὑποταμίης ἠγόρασε παρὰ τῶν παιδίων τούτων τοῦ υἱοῦ μου καὶ τοῦ συνοίκου του τὸ γραμματόσημον τούτο πῶς ἀφ' οὗ ἦτο κίβδηλον δὲν τὸ ἐγνώρισε ἀμέσως, καὶ διατί ἀφ' οὗ τὸ ἐγνώρισε μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὅτε εἶχε ἀνεκαλύφθῃ ἐν Σύρῳ τοιοῦτον καὶ ἀποσταλῆ εἰς τὴν κεντρικὴν ἐνταῦθα διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων, νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ τοῖς παιδίσι καὶ νὰ μὴ τὸ παραδώσῃ ἀμέσως εἰσαγγελεῖ.

Ἀνακρ. Διατί ὁ ἐπιστάτης τοῦ ταχυδρομείου Ἀννης κατατίθειν ὅτι ἠγόρασε παρὰ σοῦ τοιοῦτο;

Καῦμάκης. Ἡ καταθέσις αὕτη ἐπιστολῆς δὲν εἶναι ἀληθής, διότι οὐδέποτε πτω γρμματόσημον, καθόσον αὐτὸν τοιοῦτον.